

Chương 28

“**Đ**iều đó có quan trọng không?”

Đôi mắt Mẫn Nhu ánh lên, nụ cười bình thản không hề quan tâm tới.

“Nếu đúng như lời cô nói, tôi sẽ bồi thường tiền phát ngôn trong một năm của cô.”

Giọng nói trầm thấp của Kỷ Mạch Hằng có chút ngập ngừng, Mẫn Nhu giương mắt lên nhìn gương mặt lạnh lùng của anh. Gương mặt không được tự nhiên, lông mày nhíu lại khi nhìn thấy đôi mắt chế giễu của cô, nhưng đành gạt sang bên.

“Bồi thường?”

Mẫn Nhu cười khế nhìn Kỷ Mạch Hằng, giống như đang nghe chuyện gì đó rất hài hước, nụ cười càng lúc càng đậm, nhưng giọng nói lạnh lùng châm chọc: “Ba năm của tôi, Kỷ Mạch Hằng anh có bồi thường được không?”

Xoay người, kéo Chân Ni đang bắt bình bước vào thang máy, Mẫn Nhu cũng không muốn nhìn thấy vẻ mặt ngây ngô của Kỷ Mạch Hằng, nhìn nó trong lòng càng giận càng chán ghét hủy đi tâm tình tốt của cô.

Lúc cửa thang máy sắp đóng lại, một bàn tay đẩy ra, khe cửa lại mở ra. Gương mặt lạnh lùng cao ngạo, ánh mắt nham hiểm nhìn chằm chằm cô, giống như muốn xé đôi cô ra, đôi môi hé mở, Kỷ Mạch Hằng bình tĩnh nói.

“Cô hãy nói cho rõ ràng.”

Nói rõ ràng? Nói thế nào? Không lẽ đem từ kí ức lấy ra, sau đó giống như trưng bày vật quý để cho Kỷ Mạch Hằng nhìn thấy sự ngu xuẩn của cô sao.

Mẫn Nhu buồn cười ấn nút đóng cửa thang máy lại, không muốn quan tâm tới câu hỏi Kỷ Mạch Hằng, nhưng anh ta không hề có ý bỏ qua, bàn tay to ấn mạnh cửa, đôi mắt tò mò lạnh lẽo nhìn cô.

Mẫn Nhu giận dữ, cố kìm lại liếc mắt nhìn Kỷ Mạch Hằng, kéo Chân Ni ra khỏi thang máy đi về phía cầu thang bộ, Chân Ni kéo cô lại, khó hiểu quay đầu chỉ thấy Chân Ni nở nụ cười ma mãnh.

“Ba năm trước, tôi phỏng vấn một cô gái mới vào nghề, tôi hỏi cô ấy sao phải làm ngôi sao; cô gái đó trả lời vì chỉ có trở thành ngôi sao, cô mới có thể bảo vệ được người đàn ông cô yêu, những thứ mà anh ta quan tâm.”

Mẫn Nhu kinh ngạc nhưng chưa xót lại chiếm phần lớn, sắc mặt Kỷ Mạch Hằng trở nên phức tạp cô cũng không muốn để tâm tới, chẳng lẽ muốn nhạo báng sự ngu ngốc của cô? Hay cảm thấy áy náy muốn bồi thường.

Cô không cần, trước kia không cần, lúc này càng không cần!!

“Đáp án này không biết Kỹ Tổng có hài lòng không?”

Chân Ni kéo Mẫn Nhu, khom người chào Kỹ Mạch Hằng, ánh mắt mĩa mai khinh thường, gương mặt nở nụ cười vô tâm vô phé.

“Tôi còn muốn cảm ơn Kỹ Tổng đã mang tới một nữ diễn viên xuất sắc như vậy cho thế giới showbiz, công hiến cho sự phát triển nền điện ảnh nước nhà, không ban huy chương cho Kỹ Tổng thật là xin lỗi.”

Chân Ni đưa cọt hất cằm, đẩy tay Kỹ Mạch Hằng ra khỏi thang máy, nhấn nút đóng cửa, sau đó không quên nở nụ cười đắc thắng nhìn về mặt khó coi của Kỹ Mạch Hằng: “Kỹ Tổng, không hẹn gặp lại.”

Thang máy khép lại, Chân Ni hít sâu một cái, trên mặt đầy vẻ hài lòng, hưng phấn ôm lấy cánh tay Mẫn Nhu tranh công: “Mẫn Nhu, hồi nãy mình nói hay không? Nhìn về mặt Kỹ Mạch Hằng nào đỏ trắng đen xanh, không ngừng thay đổi.”

Vẻ lạnh lùng lãnh đạm trên mặt Mẫn Nhu tan đi, trong lòng cảm động ôm lấy Chân Ni, giọng nói buồn buồn:

“Chân Ni, cảm ơn cậu đã vẫn ở bên mình.”

Trên lưng, bàn tay Chân Ni nhẹ trấn an dỗ dành cô, khiến cho cõi lòng rối loạn của cô trở nên an bình.

“Xem ra mấy ngày nữa mình phải bận rộn rồi, nha đầu ngốc lo đi chăm sóc ông xã cậu đi, những chuyện còn lại để mình.”

Mẫn Nhu nhìn sự bao dung trong mắt Chân Ni, mũi đau xót, siết chặt lấy Chân Ni. Cô biết cách làm tiền trạm hậu tẩu của mình hôm nay sẽ gây ra tổn thất nghiêm trọng cho công ty, nhưng Chân Ni không hề trách cô, lặng lẽ giúp đỡ cô.

“Chân Ni, cậu trước kia không phải học ngành y tá chuyên nghiệp sao, nếu chuyện không ổn, mình sẽ nhờ Thiếu Phàm nói với bác sĩ Thẩm kiểm một công việc...”

Chân Ni đang dịu dàng bồng vươn móng vuốt của con mèo nhỏ ra, buông Mẫn Nhu, nhìn ánh mắt chân thành của Mẫn Nhu thì phát hiện bản thân phản ứng quá khích, nuốt nước bọt, ngượng ngùng xoa tay: “Quên đi... quên đi... mình có thể kiếm việc khác.”

“Bác sĩ Thẩm cũng không tệ...”

“Đừng ở trước mặt mình nhắc tới con không tước chết tiệt đó.”

Mẫn Nhu nhìn về mặt trắng bệch vì giận của Chân Ni, hai tay đưa lên, lòng hiếu kì nổi dậy, mỉm cười nhìn về mặt nghiêng răng nghiêng lợi của Chân Ni, đồng tình nói: “Được, không nhắc tới nữa.”

Mẫn Nhu tranh thủ quay về Lục gia thay bộ quần áo mới, mang theo canh vừa hâm nóng lại bảo cảnh vệ đưa cô tới bệnh viện.

Đọc theo dãy hành lang yên tĩnh, Mẫn Nhu thoải mái bước đi về phòng Lục Thiếu Phàm. Hôm qua, anh đã được chuyển sang phòng bệnh thường, nhưng vẫn là một người một phòng được hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt.

Hành lang tối tăm, tiếng cửa phòng vang lên, ánh sáng từ bên trong chiếu ra bên ngoài hành lang, Mẫn Nhu dừng chân, tò mò nhìn theo bóng người đang đang bước từ phòng bệnh Lục Thiếu Phàm ra.

Bóng tối bao phủ, cô không thấy rõ tướng mạo người đó, nhưng lúc người đó rẽ sang hành lang khác, cô có thể thấy rõ đôi mắt suy nhược, bóng lưng cao ráo tựa như được cắt ra từ một tác phẩm nghệ thuật.

Bóng lưng đó cũng tựa tựa như Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu nhớ Lục Thiếu Phàm từng nói đùa: “Chú út của anh là kiệt tác tự hào nhất của cả đời ông nội.”

Người đó chẳng lẽ là chú út của Lục Thiếu Phàm - Lục Cảnh Hoảng?

Nhớ tới gương mặt ghen tuông của Lục Thiếu Phàm, Mẫn Nhu thật sự muốn diện kiến chú út, rốt cuộc là diện mạo đẹp trai đến thế nào mà khiến cho người hoàn mỹ như Lục Thiếu Phàm phải ghen tị?

Mẫn Nhu mím môi cười đi được vài bước liền phát hiện chú út có vẻ chưa muốn đi. Ở nơi cuối hành lang, anh ta đứng kế bên chiếc ghế đá, bộ tây trang màu đen, mái tóc đen như mực che đi ngũ quan, mang đến cảm giác lạnh lùng khiến người khác chùn bước.

Trên ghế, bóng cô gái ngồi yên, dáng vẻ lẻ loi, thần sắc ảm đạm vây kín thân. Khi Mẫn Nhu đang rất ngạc nhiên vì diện mạo của cô gái, cô gái liền quay mặt lại, gương mặt trái xoan trang điểm một màu khói, mái tóc dài tới thắt lưng hỗn độn hất ra sau mang đến cảm giác chán chường.

Mẫn Nhu đỏ mồ hôi, đối phương dường như cũng chú ý tới ánh mắt Mẫn Nhu, nhưng lớp trang điểm màu khói đã che đi ngũ quan nhỏ nhắn của cô gái, cô gái xấu hổ vội vàng đứng dậy, bỏ đi, hấp tấp chạy ra khỏi hành lang bỏ đi ra ngoài.

Mẫn Nhu nghi hoặc nhíu mày, chẳng lẽ cô nhận lầm người, tuổi của cô gái đó không lớn hơn so với cô là bao, nếu quả thật là chú út của Lục Thiếu Phàm sao có thể đi với một cô gái trẻ như thế?

Mẫn Nhu mơ màng đi tới cửa phòng bệnh, đang tính đẩy cửa bước vào thì một giọng nói quen thuộc từ trong phòng truyền ra, có vẻ xa lạ lãnh đạm:

“Lúc đó tôi xông tới vì theo bản năng của một người quân nhân thôi, hơn nữa, hoàn cảnh lúc đó người xông tới không chỉ có mình tôi. Tôi chỉ là ở gần thiếu tướng hơn nên mới cứu cô, nếu điều đó làm cho Mục thiếu tướng hiểu lầm thì xin cô tha lỗi.”

Bàn tay Mẫn Nhu để trên tay cầm cửa cứng đờ, cô cũng không vội đẩy cửa đi vào, cô cũng không muốn nghe trộm hai người họ nói chuyện. Chỉ là, lúc này

tình huống tiến thoái lưỡng nan, cô lúng túng, một khi thả tay ra sẽ bị người bên trong phát hiện. Cô là vợ Lục Thiếu Phàm, không cần phải trốn tránh, khi cô tính bước vào thì giọng nói kích động của Mục Lâm Thu vang lên.

“Thiếu Phàm, bốn năm qua, em đã dần vật bản thân vì hành động lỗ mãng của mình năm đó, anh cũng không cần dùng cách này để trừng phạt em được không?”

Hành động lỗ mãng? Mục Lâm Thu đang dò xét thái độ của Lục Thiếu Phàm? Trong đầu nhớ lại lời Thẩm Tân Hàm nói, bàn tay khế căng cứng, cái chết của Lục Thiếu Phong có phải cũng liên quan đến Mục Lâm Thu?

“Tôi chưa từng nghĩ sẽ trừng phạt ai, trước đây không bây giờ cũng không, tương lai cũng không!”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm quá mức bình thản, bình thản đến mức nó không hề chứa chút cảm xúc nào. Đối với người con gái yêu mình mà nói thái độ của anh thật vô tình.

“Thiếu Phàm, em biết anh trách em hại chết Thiếu Phong, nhưng em cũng không ngờ sẽ có hậu quả như vậy, em không ngờ người bị em đánh ngã đột nhiên tỉnh lại.”

“Vì không ngờ, cô có thể không để ý đến an nguy của cả tổ, vì thỏa mãn những mục đích riêng của mình, giả vờ mình bị kèm hai bên, làm vỡ cả kế hoạch, thậm chí hi sinh cả tính mạng của chiến hữu?”

Lục Thiếu Phàm hỏi ngược lại, giọng nói vẫn lạnh nhạt như một chén nước không có mùi vị. Mẫn Nhu cảm thấy sâu trong nội tâm Lục Thiếu Phàm đang cố kiềm nén, cái chết của Thiếu Phong đúng ra có thể không xảy ra sao?

Bên trong phòng bỗng chốc im lặng, Mẫn Nhu có thể nghe tiếng hít thở của hai người. Mục Lâm Thu lại cất lời, giọng nói áy náy xuống giọng:

“Thiếu Phàm, em xin lỗi, nhưng chẳng lẽ anh cũng quên rồi sao. Chúng ta từng có bao nhiêu kỉ niệm đẹp, cùng nhau leo núi, cùng nhau phiêu lưu, cùng nhau vượt qua sa mạc, người luôn ở bên cạnh anh là em mà.”

Mục Lâm Thu không cam lòng, có vẻ vì bản thân từng phải đánh đổi rất nhiều khi đối mặt với sự thật, cô ta không thể tin được. Cô cũng không hề đánh giá thấp chuyện Mục Lâm Thu so với cô phải trả giá rất nhiều, Mục Lâm Thu vì Lục Thiếu Phàm mà làm nhiều thứ, nghĩ đến đó lòng Mẫn Nhu lại chua xót.

Nếu như bốn năm trước, người cô gặp không phải Kỷ Mạch Hằng mà là Lục Thiếu Phàm, như vậy, cuộc sống của hai người có thể sẽ khác đi không? Hay cô và anh chỉ nhìn thoáng qua như hai người xa lạ, bánh xe cuộc đời vẫn chạy theo quỹ đạo của nó.

“Nhưng cũng vì những kỉ niệm đó tôi đã mất đi đứa em trai mình yêu nhất, nhìn Thiếu Phong giúp tôi đỡ viên đạn xuyên qua tim. Tôi biết, mỗi khi nhớ lại, những kí ức đó trở thành những hồi ức tồi tệ nhất trong cuộc đời tôi.”

Giọng nói Lục Thiếu Phàm trở nên khàn khàn, mang theo chút chế giễu, cũng có áy náy xuất phát từ tận sâu đáy lòng: “Nếu tôi không cho Thiếu Phong tham gia nhiệm vụ lần đó thì lúc này người nằm dưới lớp đất lạnh kia chính là tôi.”

Cả người Mẫn Nhu sững sờ, hai mắt kinh hoàng không dám tin, Thiếu Phong hi sinh thay Lục Thiếu Phàm, trong lòng đau đớn, suốt hai năm qua, Lục Thiếu Phàm đã chịu dày vò như thế nào?

Nỗi sợ hãi lan tỏa tập trung nơi đầu bụng, bàn tay để trên nắm cửa trở nên lạnh lẽo. Nếu như phát súng đó không có người đỡ, cũng có nghĩa Lục Thiếu Phàm sẽ không xuất hiện trong cuộc đời cô, còn cuộc đời cô lúc này sẽ ra sao?

Không có Lục Thiếu Phàm, không có hạnh phúc của hiện tại, chỉ biết đau đớn giữa đêm sâu từ từ chìm xuống, cho đến khi luồng hơi thở cuối cùng mất đi?

“Nhưng mà, Lục Thiếu Phàm anh không hề quan tâm đến tính mạng của bản thân cứu em, điều đó không phải đã chứng minh, em ở trong lòng anh vẫn còn một vị trí đặc biệt sao?”

“Tôi chỉ cần là người có nhân tính thì đều sẽ cứu đồng đội của mình, hơn nữa tôi là đội trưởng, trách nhiệm của tôi là bảo vệ an nguy của mọi người.”

“Là vì Mẫn Nhu sao?”

Mục Lâm Thu cuối cùng bị câu trả lời thản nhiên của Lục Thiếu Phàm bức đến mất đi lí trí, Mẫn Nhu ở ngoài cửa có thể nghe tiếng giày da đi qua lại, bước chân mệt mỏi hỗn loạn.

“Hai người ở bên nhau sẽ không thể hạnh phúc, anh không yêu cô ta, anh chỉ muốn xóa bỏ đi nỗi áy náy dành cho Tư Tình thông qua việc bù đắp cho cô ta. Thậm chí, khi anh thấy cô ta bị bỏ rơi cũng không tiếc hi sinh hạnh phúc cả đời, người lý trí như anh sao có thể làm ra chuyện ngớ ngẩn như thế?”

“Tôi yêu cô ấy.”

Ba chữ nói ra, giọng nói bình thản khiến cho hai cô gái hoảng hốt quên hết tất cả. Mẫn Nhu kinh ngạc, trong lòng đủ mọi mùi vị, nào chua nào ngọt, còn có chát. Câu trả lời của Lục Thiếu Phàm không phải vì xúc động không phải trả lời cho có lệ, Mẫn Nhu có thể tưởng tượng hình ảnh Lục Thiếu Phàm nằm trên giường bệnh, gương mặt tuấn tú đầy vẻ kiên định không hề dao động.

Giữa hai người còn nhiều khúc mắc nhưng vẫn là Lục Thiếu Phàm nói ra tiếng yêu, lấy danh nghĩa yêu để bảo vệ cuộc hôn nhân của hai người.

“Vậy còn cô ta? Thay vì nói cô ta muốn sống sung sướng mà lấy anh, chẳng bằng nói cô ta muốn mượn quyền thế của anh để đả kích người đàn ông đã vứt bỏ cô ta.”

Mục Lâm Thu điều tra cô!

Suy nghĩ đầu tiên của Mẫn Nhu là Mục Lâm Thu vì muốn níu kéo Lục Thiếu Phàm đã không tiếc tốn bao nhiêu tiền đi tìm hiểu cô, lợi dụng lí do này chia cách cô và Lục Thiếu Phàm sao?

Mục Lâm Thu như đang kể chuyện có thật, không hề để ý đến có làm người khác đau hay không. Giọng của Mục Lâm Thu chỉ có chỉ trích Mẫn Nhu cùng thái độ bất mãn, ở trong mắt Mục Lâm Thu cô chính là người tham tiền tài.

Cô thật lòng đối xử với Lục Thiếu Phàm hay không còn chưa tới lượt một người ngoài cuộc tới phán xét!

“Nếu Mục Thiếu tướng nghi ngờ tình cảm của tôi dành cho Thiếu Phàm vậy thì cô nên đi đi.”

Cửa phòng bệnh bất ngờ mở ra, Mẫn Nhu cao ngạo đứng ở cửa, không hề nhìn về Lục Thiếu Phàm. Vừa mở cửa ra, Mẫn Nhu liền lên tiếng quay đầu nhìn Mục Lâm Thu nói:

“Chuyện hai người chúng tôi có yêu nhau thật hay không, tôi nghĩ cứ để thời gian chứng minh tất cả.”

Không hề để tâm đến vẻ kinh ngạc của Mục Lâm Thu, Mẫn Nhu đảo mắt mỉm cười nhìn người đàn ông của mình, nụ cười rạng rỡ đầy hạnh phúc, cầm lấy đồ đựng thức ăn đi về phía giường bệnh.

“Đây là canh vừa nấu, tranh thủ lúc còn nóng anh mau ăn đi.”

Cô giống như người vợ hiền lành, lấy một cái chén từ trong tủ ra, đem canh đổ vào chén, lấy thìa ra, đặt lên trước ngực Lục Thiếu Phàm một chiếc khăn lông sạch sẽ sau đó mới cẩn thận đưa chén canh lại: “Coi chừng nóng.”

“Em mới làm tóc sao?”

Lục Thiếu Phàm không nhận lấy chén canh ngay, ngón tay thon dài trắng nõn xuyên qua lớp tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt ánh lên vẻ ôn hòa yêu thương. Mẫn Nhu vừa thấy bàn tay anh tính xoa nhẹ gò má, cô liền xấu hổ đẩy tay anh ra, hắng giọng nói:

“Anh đã bị thương còn không đàng hoàng! Mau, cầm đi!”

“Nhưng tay anh bị thương.”

Lục Thiếu Phàm vừa nói vừa chỉ vào miếng băng nơi ngực trái, vô tội nhìn Mẫn Nhu, sau đó nhìn sang chén canh nóng, ý tứ rõ ràng.

“Lục Thiếu Phàm, anh cố ý.”

Mẫn Nhu phồng má tức giận, hai mắt mở to. Nhưng cô vừa nhìn thấy đôi mắt đen vô hại ủy khuất kia đành cười một tiếng. Dưới ánh mặt trời, ngũ quan xinh đẹp tỏa ra kim quang chói mắt, hấp dẫn anh, khiến anh không cách nào dời mắt đi.

Múc một muỗng, thổi cho bớt nóng, sau đó cẩn thận đưa tới miệng anh, nhẹ giọng nói: “A, há miệng.”

Hai mắt Lục Thiếu Phàm híp lại ngưng đọng nhìn cô, đáy mắt sôi trào không cách nào che đi sự yêu thương, môi không tự chủ cong lên, hưởng thụ sự quan tâm của cô.

Bên trong phòng bệnh, bóng người màu xanh đã rời đi lúc nào không hay. Lần đầu tiên gặp, gương mặt thái độ đều tụt tin kiêu ngạo, rời đi trong im lặng tựa như chưa từng xuất hiện trong thế giới của cô và Lục Thiếu Phàm.

“Anh mau ăn tiếp đi, còn thừa nhiều như vậy!”

Mẫn Nhu đem chiếc muỗng để sát Lục Thiếu Phàm, nhưng Lục Thiếu Phàm vẫn không chịu mở miệng, lông mi đen dày chỉ khẽ run, hai mắt vẫn nhìn chằm chằm gương mặt ửng hồng của cô do ánh mặt trời chiếu vào, rất có tú sắc khả xan⁽¹⁾.

Cúi đầu nhìn chén canh chưa ăn được bao nhiêu, Mẫn Nhu nổi giận cong môi, hai vai rũ xuống, buồn bã ngó nhìn Lục Thiếu Phàm.

“Nếu anh không ăn, mẹ mà biết sẽ trách em không chăm sóc anh chu đáo.”

“Nếu như vậy thì em hôn anh, anh sẽ ăn ba muỗng được không?”

Mẫn Nhu đột nhiên nhìn về phía Lục Thiếu Phàm, anh cũng chỉ cười nhạt nhìn cô, hai mắt tình tứ bắt đầu có ý đùa cợt, khiến cho Mẫn Nhu phải đề phòng, nhích nhích mông cẩn thận đánh giá sắc lang Lục Thiếu Phàm.

“Quên đi, chỉ cần em chịu hôn anh, anh sẽ uống hết nó.”

Lục Thiếu Phàm một tay chỉ vào chiếc hộp đồ ăn, trên mặt nghiêm túc chứng tỏ lời thề son sắt, ánh mắt nóng bỏng tiếp tục dán chặt vào đôi môi Mẫn Nhu, từ từ cười nói:

“Nếu canh nguội, anh sẽ không ăn.”

Mặt Mẫn Nhu đỏ lên, bắn khoả nhìn cơ thể Lục Thiếu Phàm, nhưng vẫn là không có dũng khí đồng ý. Khi thấy Lục Thiếu Phàm ra hiệu ngồi xuống đầu giường, cô vẫn có vẻ không tin điều kiện giao dịch.

“Vậy chỉ cần em hôn anh, anh sẽ ăn hết?”

“Phải.”

Mẫn Nhu nhìn sâu hai mắt Lục Thiếu Phàm, hai tai cũng đỏ không kém, đem chén canh để sang bên, xem xét gương mặt trắng nõn của Lục Thiếu Phàm hỏi: “Bên trái hay bên phải?”

“Ở giữa.”

Một làn sóng tuôn thẳng vào trong ngực, trái tim Mẫn Nhu đập rộn lên, đột nhiên cô cảm thấy Lục Thiếu Phàm chính là con sói đội da cừu, ngại ngùng nhìn Lục Thiếu Phàm, mạnh miệng nói: “Bên phải, còn muốn hay không tùy anh.”

Nói xong, không đợi Lục Thiếu Phàm trả lời, cô liền cúi người lông mi khép lại, tính lên hôn lên mặt anh thì Lục Thiếu Phàm liền nghiêng đầu, đôi môi mỏng không hề có chút sai lệch áp lên môi cô, vì bất ngờ mà đôi môi đỏ của cô hé mở.

Cảm giác ấm áp mềm mại chui vào trong miệng cô, Mẫn Nhu mở to mắt nhìn đôi mắt đen bốn cợt của anh. Cánh tay của Lục Thiếu Phàm vòng qua thắt lưng cô, khiến cô tựa vào ngực anh, đầu mũi của anh chạm vào mũi cô, đôi môi anh nhẹ nhàng mơn trớn môi cô.

“Bà xã, em thật xinh đẹp.”

Mẫn Nhu để tay nơi ngực có chút run rẩy, bản thân khẩn trương lùi bước lúc giọng nói si mê của anh rót vào tai cô cũng chính là khi cô đã rơi vào lưới tình.

“Ông xã, em yêu anh.”

Kìm lòng khôngặng vòng tay qua cổ anh, hai mắt khép lại, chủ động mơn trớn môi Lục Thiếu Phàm, giọng nói nhỏ nhẹ xuyên thấu qua linh hồn Lục Thiếu Phàm, khiến cho anh càng không muốn thả cô ra, cả đời cũng không muốn.

“Chuyện này là thế nào? Ngày hôm qua tôi tới kiểm tra tình hình vẫn rất tốt, sao hôm nay sức khỏe lại suy giảm như vậy?”

Bác sĩ chữa trị cầm ống tai nghe, nhìn gương mặt mệt mỏi của Lục Thiếu Phàm, khó hiểu nhíu mày, nghiêng đầu quay sang hỏi Mẫn Nhu, chỉ thấy từ cổ đến mặt của Mẫn Nhu đều đỏ ửng, nhất thời liền nhướn mày xem ra đã biết nguyên nhân, ông cũng không nói thêm gì.

Bà Lục cũng ở đó, nhìn thấy đôi mắt đầy suy nghĩ bí ẩn của bác sĩ liền hiểu ra đó là gì, ánh mắt trách cứ nhìn Mẫn Nhu, sau đó lại thất vọng nhìn gương mặt bình thản của Lục Thiếu Phàm, trách nói:

“Ngày kia đã kết hôn rồi mà còn làm loạn như vậy, có phải con muốn ép cơ thể mình đến cùng cực không?”

Mẫn Nhu muốn nói nhưng bị bà Lục ngăn lại: “Tiểu Nhu, lát nữa con về nhà đi. Hai ngày nữa, con ở nhà chuẩn bị làm cô dâu đi, ở đây có mẹ và dì Mai trông là được.”

“Mẹ, vài ngày nữa đã là hôn lễ, hôm nay con muốn xuất viện.”

Lục Thiếu Phàm nói mà ánh mắt vẫn không hề rời khỏi Mẫn Nhu, bà Lục sao lại đoán không ra ý định của Lục Thiếu Phàm, mở miệng cự tuyệt: “Nơi này rất tốt không cần phải về nhà, chờ hôn lễ qua đi thì quay lại đây, nếu sức khỏe không tốt lên thì không cho phép về.”

Ghi chú:

1. Tú sắc khả xan: sắc đẹp có thể ăn được.